

Şakada sünnet ölçüsü

İstanbul'dan okuyucumuz: "Şakada 'ölçümüz' ne olmalıdır?"

Her davranışta, her karakterde, her huyda, her amelde ifrat, tefrit ve itidal dereceleri vardır. Bu derecelerden ilk ikisi aşırılık ve abartı ifâde eder ve tasvip edilmez. İtidal ise sünnet olandır. Şakada da ifrat ve tefrit yasaklanmıştır. İtidal hali ise sünnet olarak teşvik edilmiştir.

Şakanın ifrat haline, yani şakada aşırılığa, yani abartılı şakacılığa halkımız bir isim de bulmuş, "eşek şakası" demiştir. Eşek şakası câiz değildir. Çünkü böyle şaka, merhum Zübeyir ağabeyin de ifâdesiyle "muhabbetin sonudur, adâvetin başlangıcıdır." Muhabbeti yok eder, adâvete sebep olur.

Şaka kılıfıyla başkalarını küçük düşürmek, alay etmek, hafife almak Kur'ân'ın ifâdesiyle "kaş göz işâretiyle eğlenip ayıplamak" insanı Kur'ân'ın "Veyl olsun" (Yazıklar olsun!) dediği sınıfa sokar.¹ Her şeyi şaka ile sulandırmak, en ciddî şeyleri bile ciddiyetsiz kılar. Bu davranışlar Allah'ın rahmetini değil, gazabını celb eder.

Şakanın tefrît hali de, gülümsemeye bile geçit vermeyen hep somurtkanlık ve hep asık suratlılık halidir.

Şakanın sünnet olan itidal haline gelince: Bu dereceye en güzel örnek, her konuda mutlak rehberimiz olan Fahr-i Kâinât Efendimiz'dir (asm).

Peygamber Efendimiz'in (asm) şakası insanlara huzur vericiydi, mutluluk vericiydi, gönlü hoş tutucuydu. O (asm) hiçbir zaman şakayla da olsa insanları gücendirmezdi, kırmazdı, küçümsemezdi, küçük düşürmezdi. Şakasıyla kimseye zarar verdiği görülmemiştir. O (asm) şaka yaparken insanları hem sevindiriyordu, hem de eğitiyordu ve öğretiyordu. Onun (asm) şakası iltifattan ibâretti. Onun (asm) şakasına muhatap olan herkes kendisine değer verildiğini hisseder ve bundan büyük bir kıvanç ve haz duyardı. Abdullah bin Hâris bin Cez' (ra) diyor ki: "Resûlullah'tan (asm) tebessümü daha çok bir kimse görmedim."²

Enes bin Mâlik (ra) anlatıyor: Bir gün adamın biri Peygamber Efendimiz'e (asm) gelerek Ondan bir binit istedi. Peygamber Efendimiz de (asm) "Peki, tamam. Sana bir deve yavrusu vereceğiz" diye takıldı. Adam: "Ben senden binit istiyorum. Deve yavrusunu ne yapayım?" dedi. Resûl-i Ekrem (asm) de gülerek:

“Deve yavrusu olmayan hiçbir deve var mı? (Her deve iki devenin yavrusu değil mi?)” buyurdu.³

Hasan radiyallahü anh bildirmiştir: Bir gün bir yaşlı kadın Peygamber Efendimiz’e (asm) gelerek: “Yâ Resûlallah! Cennet’e girmem için bana duâ et” dedi. Peygamber Efendimiz (asm): “Teyze! Yaşlı kadınlar Cennet’e giremezler!” diye takıldı. Kadın ağlamaya başlayınca, Peygamber Efendimiz (asm): “Teyzeciğim! ‘Cennet’e yaşlı olarak giremeyeceksin’ demek istedim. Allah sizin için, ‘Biz onları yepyeni bir yaratılışla yarattık da, eşlerine sevgi ile düşkün hep aynı yaşta genç kızlar yaptık!’⁴ buyurmuştur” dedi.⁵

Enes (ra) anlatıyor: Kırdan oturanlardan Zâhir adında bir adam vardı. Çirkin yüzlüydü. Fakat Peygamber Efendimiz (asm) onu çok severdi. Onunla hediyeleşirdi.

Bir gün Zâhir pazarda eşya satarken, Peygamber Efendimiz (asm) sessizce yaklaşmış sırtından onu sımsıkı kucakladı. Zâhir, Peygamber Efendimiz’i (asm) görmüyordu. Önce, “Sen kimsin? Beni bırak!” diye bağırarak Zâhir, kendisini kucaklayanın Peygamber Efendimiz (asm) olduğunu anlayınca, ondan ayrılmak istemeyerek, sırtını onun göğsüne bastırarak bastırdı.

Peygamber Efendimiz (asm) de:

“Bu köleyi satıyorum! Alan yok mu?” diye takıldı.

Zâhir:

“Beni satarsan hiç de kazançlı çıkmazsın! Çünkü değerim çok düşüktür!” dedi.

Peygamber Efendimiz (asm) ise:

“Fakat Allah katında senin değerim çok yüksektir!” buyurdu.⁶

Şakada aşırıya kaçmaz, ölçülü olur ve itidali (orta yolu) korursak sünnet sevabını alırız. Aşırı şakacı davranır ve insanları rahatsız edersek, adâvet ve husumet ekmiş oluruz.

Dipnotlar:

- 1- Hümeze Sûresi: 1.
- 2- Tirmizî, Biyografi, 22.
- 3- El-Bidâye: 6/46; Tabakât: 8/224.
- 4- Vâkıa Sûresi: 36.

5- Hayatü's-Sahabe, 3/175.

6- El-Bidâye: 6/46.